

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання X
№ 5 (1017)

СУБОТА

11 СІЧНЯ 1969 р.

Ціна 2 коп.

НАШ СУБОТНІЙ ГІСТЬ

Розповіддю учасника визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників газета розпочинає нову рубрику «Наш суботній гість».

В суботніх номерах читачі «Молодого комунара» зустрінуться з різними людьми — інженером і режисером, архітектором і головою колгоспу, начальником автогосподарства і модельєром, відомим спортсменом і лікарем... Ці автори піднімають і проблемні питання і просто інформуватимуть про новини в нашому житті, радитимуть, і мислитимуть вголос.

Коротше, читачеві вони повідають про цікаве, захоплююче, надзвичайне.

З ким би ти, шановний читачу, хотів би зустрітись в найближчий час на сторінках суботніх номерів!

ВСЬОГО ЛИШ ГОДИНА

День вигравав сонцем. Гусениці нашої «Т-34» скоротили товстий шар снігу, що білим вилком розсипався перед танком.

Це було морозного січневого дня 1944 року. Екіпаж мав наказ від генерала П. О. Ротмістрова, ввірватися в центр Кіровограда, що був в руках ворога, дістатися до вокзалу і повернутись знов у Коноплянку, де розмістився штаб нашого командування. На цей «спробі» нам відводилась лише година.

Рівно і чітко билося могутнє серце мотора. Біля прищлу гармати припаз башенний стрілець Михайло Журавльов, його тезко водій Михайло Никифоров до болю в суглобах пальців стискував важелі. Зовні байдуми лишався лише радист Віктор Сорокін.

— Товаришу командирі Кіровограді! — Якось дзвінко й урочисто вигукнув водій. А через хвилину ми гримотіли по засніженій і настороженій околиці міста. Безлюдні вузькі вулиці були подзьобані снарядами. Біля мосту на вулиці Карла Маркса заметушилися незграбні постаті в шинелях мишачого кольору. Ми першими «привітали» їх. Після влучного пострілу Михайла Журавльова кілька фашистів лишилися на снігу.

Заміготіли похмурі будинки із зачненими віконницями. На площі Кірова стояла загрозна, важка тиша. І не даремно.

За рогом вулиці Шевченка із скверу на нас глянув чорним оком німецький міномет. Його обслуга явно нерувала. І ми цим скористалися. Кілька пострілів М. Журавльова покляли кінець цій короткій непрямій зустрічі.

«Т-34» мчав по місту, пересікаючи одну вулицю за другою. На тротуарах майже нікого не було. Біля дощаного паркана, схожого на вищерблений гребінець, я помітив згорблену сухеньку бабусю. Ще я побачив, як вона злякано перехрестилася, а потім лице її засвітилось такою променистою радістю, що мое горло здавна спазма.

Хвилини... їх тоді рахував не годинник, а наші гарячкові пульси. Адже за кожним будинком, за кожним поворотом, на нас чекала смертельна небезпека. І все одно, свідомість того, що ти хазяїн цієї землі і ти її рятівник, виповнювали наші почуття високою гордістю...

Руїни вокзалу світили білими бльмами стін і синіми уламками битого скла. На пероні юрмился гітлерівці. Їхній страх переростав у паніку.

Наш танк рвонував в саму гущу, жерло гармати вип'яло вувало смертоносний вогонь на ворога. Під гусеницями заскреготіли матові від морозу рейки.

Перекошені від люти і жаху обличчя. Розпачливі вигуки, дрібний стукіт кулемета.

Це все надовго зберегла моя пам'ять від того знаменного дня.

Назад ми поверталися без пригод. Безлюдна тиша міста нас уже не лякала. І ми відчували, що за кожним будинком, за кожною хвірткою на нас чекають теплі і щирі посмішки мешканців цього степового українського міста.

В Кіровограді ми тоді пробули рівно годину. І в той же день я доповідав у штабі про обстановку в місті.

За цей рейд мене було нагороджено орденем Червоного Прапора...

Три дні тому площу імені Кірова виповнили молоді і літні жителі міста. На мітинг, присвячений 25-річчю визволення обласного центру від гітлерівських загарбників, зібрались тисячі кіровоградців. Мені з трибуни було добре видно схвильовані й урочисті обличчя. Кожне слово промовців — учасників визволення — відбивалося на розпашілих ликах, западало в душу. І, мабуть, тому так тепло і щиро прозвучав виступ студента Кіровоградського педагогічного Інституту Івана Охріменка.

Так, наша молодь, вихована на славі традицій героїчного минулого і звитязного сьогодення, високо тримає прапор патріотизму. І це тим більше радісно було відчувати мені, колишньому фронтовикові, в цьому до болю знайомому місті...

У Кіровограді я не був 25 років. Чи великий це відрізок часу? Для мене — так. Синиця вкрила скроні, на чолі дубавилось кілька зморшок. Роки...

Зате Кіровоград помолодшав. Стали молодшими його вулиці, парки, вирросло нове покоління людей. За його юність віддавали своє життя кращі сини нашого народу.

Хай же йому вічно молодіється!

О. ПИЛИПЕНКО,
колишній командир танка, що першим увірвався в наше місто в 1944 році.

ПЕРШИЙ ОБЛАСНИЙ

Семинар учнівської творчої молоді, перший в нашій області.

Позавчора в приміщенні Будинку вчителя відбулось пленарне зняття. На ньому виступили секретар обкому ЛКСМУ Т. П. Лашевська, письменники О. Д. Моторний, М. К. Смоленчук та інші.

Увечері в Палаці піонерів для учасників семінару загорівся яскравий «Вогник». Він промінився дзвінкими віршами початківців, мелодійними піснями, які подарували присутнім студенти Кіровоградського педінституту Т. Колісниченко і Л. Коломійць.

Почесним гостем «Вогника» був генерал-лейтенант А. І. Белогорський, який

розповів про звільнення Кіровограда від фашистів у 1944 році.

Другого дня відбулись секційні зняття. На секціях прози обговорювались оповідання, етюди, нариси. Початкуючі поети читали свої перші поетичні спроби.

В роботі секцій взяли участь кіровоградські літератори, М. К. Смоленчук, М. О. Стоян.

На семінарі були представлені майже з усіх районів нашої області.

Л. ЧЕРНЕНКО.

На фото: учасники семінару під час перерви.

Фото В. КОВПАКА.

У «МОЛОДОМУ КОМУНАРІ»

у тривожному сигналі «Хто затримує монтажників?» писалося: «До уваги начальника будівельного управління № 2 тресту «Кіровоградпромбуд» т. Федорова. Ваше управління повинно зробити під'їзні шляхи. До цього часу їх об'їждано лише з одного боку будівельного майданчика».

В кабінеті Д. Т. Федорова, куди я потрапив, було просто і світло.

— Знову ДСШ? — посміхнувся господар.

— Так. Адже і досі ви не повідомили редакцію про стан під'їзних шляхів на цьому об'єкті.

— Я давав вказівку, щоб вам надіслали листа. Невже не отримали? — здивувався Д. Т. Федоров.

Дійсно. Який хвильний лист. Лежить собі спокійно під сукном і не знає про вказівку.

— Щодо під'їзних шляхів, то вони в порядку. І працювати монтажникам можна...

Через півгодини я спіткнувся об мерзле груддя на будівельному майданчику дитячої спортивної школи, що по вулиці Яна Томпа. З виконробської вагончика — назустріч вийшов майстер дільниці Віктор Зубенко.

— Під'їзні шляхи? — перепитав він. — Одні вимощені, а інших зовсім немає.

Місце, де стоїть кран, красномовно говорить саме за себе. Гусениці металевого велетня вигнулися, як на гострорезних хвильях, на закам'янілих грудомохах. «Для того, щоб монтувати, — говорить Віктор, — ми спершу «заякорюємо» кран, а то ще беркицьне».

Мені стала зрозумілою мовчанка Д. Т. Федорова після публікації тривожного сигналу в газеті.

Будівельники будуправління № 2 так і не спромоглися спланувати цей під'їзд. Хоч ґрунт тут ненадійний — пливун.

І коли відлига, то самі монтажники по коліна в'язнуть у багнюці, не кажучи вже про механізм.

Д. Т. Федоров краще за будь-кого іншого знає, що за технікою безпеки не можна краном вести монтаж, коли не проведено планування дільниці, де він працюватиме. Знає, але, мабуть, гадає, що можна робити деякі винятки. Щоправда, один такий виняток у минулому році привів до того, що перевернувся кран.

А. В. Захарченко, начальник спецуправління № 125 тресту «Дніпростальконструкція», зустрів мене по-діловому:

— На ДСШ тепер працює дві

Треба віддати належне комсомольським прожектористам комбінату «Буддеталь» тресту «Кіровоградпромбуд». Комсомольці «вигнали» погрібні конструкції, і ті були доставлені на об'єкт ДСШ. Чи легко було їх «вигнати»? Безумовно, ні. Доводилось і директора комбінату В. Т. Пархоменка запрошувати на комсомольські збори, і зв'язу-

ОБІЦЯЛЬНИКИ-МОВЧАЛЬНИКИ І ПРОБЛЕМА № 1

бригади монтажників у дві зміни, але скоро ми їх переведемо на одну.

— Чому? — поцікавився я.

— Не вистачає залізобетону. Познайомтесь, будь ласка...

Переді мною лягла заявка на будматеріали.

— Всі плити, колони тощо нам постачає Кіровоградський комбінат «Буддеталь». На січень цього року нам потрібно 66 регелів. Зараз нам обіцяють лише 21 штуку. Дуже потрібні плити ПКЖ-12. На цей місяць ми просили 26 залізобетонних конструкцій, а затвердили нам в кабінеті лише... 6.

Відколи існує об'єкт ДСШ, питання залізобетонних матеріалів залишалось проблемою № 1.

10 грудня в нашій газеті був вміщений ще один тривожний сигнал з будівництва ДСШ, де, зокрема, гворилось: «Зараз монтажники не можуть приступити до дальших робіт через відсутність колон марок К-2-16-66-3 в, К-2-16-66-3 в; ІЖ-17, ІЖ-17-1...»

натись з підприємствами інших областей. Зате результати бачити відразу.

Сьогодні робота «Комсомольського прожектора» трохі згасла. Звичайно, він ще горить, але... бенгальським вогнем. Його промені нікого не прилікають.

Адже і раніше дехто з керівників цього підприємства розводив безпомічно руками і казав, що це, неможливо, немає арматури і т. д. Те саме я чув на комбінаті і сьогодні, коли заходила мова про ДСШ. Але неможливого нема. І В. Т. Пархоменко запевнив мене, що в січні регелі будуть завезені на будівництво дитячої спортивної школи. От тільки чи вдосталь?..

ДСШ — комсомольська ударна будова. І кому, як не молодим будівельникам в першу чергу, вболівати за неї. Тим більше, що цей об'єкт повинен здатись в експлуатацію до 100-річчя від дня народження В. І. Леніна. Це завдання, наскільки почесне, настільки і відповідальне.

В. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

«Мін не виявлено. 14. 1. 44».

Фото В. КОВПАКА.

ПРОХОДИШ нічною вулицею, а у вікнах горить світло. Хтось готується до заліку, хтось пише листа. І так хочеться хоч на мить завітати туди, де під одним дахом з'єдналося стільки долів, бо ж і в пісні співається, що гуртожиток — то пристань життя.

Та ось інша пісня, сумна мелодія якої чується в листі учениці Кіровоградського кооперативного технікуму: «Дорога редакціє, ми змушені звернутися до тебе. Допоможи! Кінчаються заняття, а ноги в гуртожиток не несуть. Вихователь М. Ю. Зецьє приходить на роботу пізній, робить те, що йому заманеться, без будь-яких підстав може образити. Є у нас кімната під номером сімнадцять. Ото й треба шукати там вихователя. Та попробуйте достукатися туди — без толку. Вона закрита і вдень і ввечері. В коридорі № 1 живе 250 чоловік, і кожному потрібна увага, чутиє слово старшого товариша. А як хлопці можуть з нами дру-

ведена для цього, відібрали під камеру схову.

До студентської ради входить і Марко Юхимович Засць. І там його слово міцне. Повноправним володарем походжає довгими гуртожитковими коридорами. Що ж робити? Захистити його від авторів листа, чи мешканців гуртожитку від нього?

Ось цей лист перед Марком Юхимовичем. Краплі поту виступили на лобі, дрібно тремтіть цигарка. Захистити, коли ви, Марку Юхимовичу, підслуховуєте діалог розмови і зводите плітки, відказуючи почує в іншу кімнату? А пригадуєте, як Люда Лазуренко вибігла, щоб заступитися за однокласника Генку, на якого напали хулігани, а ви стояли біля фанки вікна і спокійно, вдихаючи печірно прохолоду, набирали номер телефону міліції. Та й Віра П'ятова з 34-ї групи, мабуть, не забуде, як ви, стріляючи її на вулиці з хлопцем, обзвали розбещеною дівчацею.

Два вихователі працюють у гуртожитку кооперативного технікуму. В однакових умовах, з одними й тими ж учнями. Та входить, так, що Єлизавету Андріївну Шевцову зветься мамою, а вас вважають чужим.

Вихователь. Не варто говорити наскільки велика його роль. Але давайте задамося іншим питанням: де і коли вихователь входив у гуртожиток через двері комсомолу? Чи не через це Марко Юхимович Засць випадкова людина на посаді вихователя?

Ваш колега по роботі Є. А. Шевцова часто робила зауваження, бо бачила, що не правий ви, пробувала переконати. Та у відповідь чула: «Працюйте в своєму корпусі, а до мого — зась».

Чому ж мовчите тепер? — Це з 36-ої групи. Ні, мабуть, з 30-ої. Але всього я не можу на себе взяти. І взагалі з ними неможливо працювати, — виривається різка фраза.

Погані, неможливі люди? Звичайнісінькі собі юнаки і дівчата, до яких ви через свою байдужість і грубість не зуміли знайти стежку. Бо одного разу, зайшовши в їдальню, «не помітили», чому плакала Аня. Вірі категорично заборонили підходити до телефону. А батьки так чекали від дочки дзвінка...

Завтра дівчатка стануть за прилавки магазинів, будуть працювати з людьми, а їм ще довго буде чуватися злий голос: «Дівчу, хіба не знаєш, що за два квартали треба з хлопцем прощатися?» «Попедедешся ще раз, я тебе з гуртожитку виселю!».

І соромно буде вам взяти з їх рук ачуратно загорнутий пакунок, бо вони посміхнуться, привітаються: «Добрый вечер!».

Все минеться, забудеться, та буде прикро, що на тому причалі життя, який зветься гуртожитком, не відчули батьківського тепла, людяності, доброти.

Л. ПОПРАВКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

...І ЛАНЦЮГОМ ПРИКУТА ПРАСКА

жити, коли за цілий квартал до гуртожитку не можна з ними підійти. Попадаєш на очі Зайцю — погрозливо виселити з гуртожитку. А ми вже дорослі, нам по 18—20».

Була перерва, коли я прийшла в технікум. Аркуш у клітинку переходив з рук в руки. «Лист? Хто ж це міг? Можна подивитися?». Одна з дівчат звела брови:

— Тут все правильно. Тільки я б ніколи не захотіла «заїдатися» із Зайцем.

— Чому?

— Бо зразу з гуртожитку вилечу!

Гарно заправлені ліжка, квіти, вишивки, чисті доріжки — все це справляє приємне враження про дівчачі кімнати. «В області гуртожиток перше місце займає», — говорять у технікумі.

— Студентська рада добре працює? — Ми й самі знаємо, що повинно бути чисто, — відказала Софія з кімнати № 30. — А коли вдається старості розвідати, що перевірка має бути, тоді нападимо ще більший блиск.

Звичайно, комісія залишається задоволеною, вона прискіпливо зазирає в кожний куточок, під ліжко і навіть під матраци. У неї суворий погляд. Та не помічає, що в гуртожитку немає ніяких вечорів, зустрічей. І телевизор більше місяця не працює. Що на кожному з трьох поверхів праска прикута до стіни ланцюгом (щоб не внесли в кімнату, бо, бачте, їм ще ж тільки по 18—20 років, і, чого доброго, пожежі нароблять). Сушити білизну зовсім немає де, бо ту кімнату, яка раніше була від-

на враховувати молодь у своїй боротьбі за соціальний прогрес і за мир на нашій планеті.

ЗАПИТАННЯ. У наш час за 8—10 років кількість нагромадженої інформації подвоюється. Чи зможуть люди, а особливо молодь, у майбутньому освоювати цей безкінечно зростаючий ланцюг інформації? Як зміниться методика навчання у школах і вузах?

ВІДПОВІДЬ. Проблема засвоєння бурхливо зростаючого потоку інформації, проблема розриву між кількістю інформації і можливістю людини сприйняти її висуває ряд принципово нових завдань для освіти. Але справа не тільки у засвоєнні обсягу інформації, традиційна педагогіка з її дидактичними принципами уже не може упоратися із справою виховання динамічного типу мислення, необхідного молоді для того, щоб розібратися в тих складних і надзвичайно мінливих ситуаціях, котрі сьогодні пропонує їй життя. Значить, необхідно шукати нові ефективні методи навчання, які дозволять б вирішувати завдання освіти на рівні, що відповідає нинішньому стану віду науки. Однією з шляхів спроб у цій галузі є програмоване навчання. У деяких країнах застосовуються так звані навчаючі машини. Вони виконують роль сполучної ланки між учнями і упорядкованими програмами. Такі обладнання економічні, прості і дають можливість передавати знання необмеженій кількості учнів, забезпечуючи контроль за

правильністю відповіді. Електронні репетитори подають матеріал не тільки у письмовій формі, але й у звуковій, що різко підвищує ефективність сприйняття знань. Істотний вплив на зміну методик навчання зможе справити, на мій погляд, використання в школах і вузах таких засобів навчання, як учбові кіно, телебачення і магнітофонні кабінети.

ЗАПИТАННЯ. У яких галузях суспільних наук, на Ваш погляд, молодь може з найбільшою повнотою використати свої сили, свою творчу ініціативу?

ВІДПОВІДЬ. Суспільні науки, як розуміємо їх ми, марксистичні, є інструментом людського пізнання, який забезпечує у соціалістичному суспільстві використання досягнень науково-технічного прогресу на благо людства. Ці науки вказують шлях до вирішення протиріч як уснадовжених від минулого, так і тих, що виникають у ході розвитку, вони сприяють удосконаленню соціальної системи, а отже, і суспільному прогресу. Ось чому такій великій інтеграції молоді до соціальних наук, авторитет яких сьогодні неухильно зростає. Молодь може застосувати свої сили, безперечно, у всіх галузях соціальних наук, але мені хотілося б звернути її особливу увагу на педагогіку і викладацьку діяльність. Чому? Та тому, що тяжко назвати галузь соціальної діяльності, яка б справляла безпосередньо глибокий вплив на все комуністичне майбутнє наших

людей, ніж виховання молодого покоління. І мова йде не тільки про те, що сучасній педагогіці, як і будь-якій іншій науці, потрібні кваліфіковані рекомендації, котрі допоможуть удосконалити систему освіти, її структуру, програми і методи.

Питання про педагогіку, як про практичну діяльність, — серйозне питання, що переступає межі тільки науки. Його зміст багатоглибший, це підкреслював Ленін, який прямо зв'язував становище вчителя з соціальною системою суспільства. Можна створити сучасні школи, прекрасні обладнання, оснащені приладами, лабораторіями, словом, всім необхідним для засвоєння знань, можна ретельно переглянути і створити нові програми, але не одержати високого педагогічного ефекту, якщо сирава освіта буде знаходитися в руках посередніх і байдужих вчителів.

Відповідальність за сучасне і майбутнє своєї країни, за соціальний прогрес у світі передбачає обов'язково відповідальність за те, наскільки освіченим, духовно і морально багатим виростає наступне покоління. Надзвичайно важливо не тільки передати тим, хто вступає в життя, знання, але й закласти моральний фундамент, виховати в них громадянську почуття, ту відповідальність, котра спонукає їх у свою чергу виконати наступні покоління. Ця спадкоємність громадянських і моральних ідеалів — запорука успіхів у наших битвах за соціальний прогрес.

(ЛПН).

САМІ СОБІ АРТИСТИ

ЦІКАВИШИЙ ВІД ПОПЕРЕДНЬОГО

Художню самодіяльність Тинківського Будинку культури добре знають в сусідніх селах Мартинівці, Марковій, Гаївці, Липнянці, бо аматори часто навідуються туди з концертами. В. Богорід, А. Дудник, Т. Грошенко, Н. Немцова, В. Яценко та інші учасники самодіяльності, яких очолює завідувач Будинком культури Зінаїда Курікова, постійно відточують свою майстерність. І кожний новий концерт цікавіший від попереднього.

В. КОРОБКО,
слькор.

40 РОКІВ НА СЦЕНІ

Драматичний колектив клубу залізничників станції Долинська порадив односельців виставою М. Старицького «За двома зайцями».

У виставі взяли участь як ветерани сцени Людмила Марківна Колос, Євдокія Федорівна Маломуж (у художній самодіяльності вона понад сорок років), так і молоді аматори-комсомольці — художниця райпобуткомбінату Олександра Юркевич, працівник районного Будинку піонерів Ніна Царенко, колгоспник артілі «Дружба» Сергій Пугач та інші.

Режисер — вчитель Долинської школи робітничої молоді Григорій Мірошник.

В. ЯРОШУК,
студент Дніпропетровського університету.

РАЗОМ З ЛЕКТОРАМИ

Завжди людно буває на концертах, з якими виступають культурні й села Ганцівки Новоархангельського району. Арткультбригада цього села у минулому році виступала перед хліборобами близько сорока разів. Зараз учасники самодіяльності виїждять у сусідні села разом з лекторами, які роз'яснюють хліборобам пішених листопадового Пленуму ЦК КПРС і жовтєвого Пленуму ЦК КП УРСР.

В. СУСЛЕНКО,
працівник районної газети.

На фото: культурні й (зліва направо) в першому ряду Валентина Працьовита і Ніна Куценко, в другому ряду — Пилип Дорошенко, Людмила Шепета, Анатолій Дунай.

Фото автора.

ДАЙТЕ ВІДПОВІДЬ

Читацька анкета „МОЛОДОГО КОМУНАРА“

I. КОРОТКО ПРО СЕБЕ:

- а) Скільки Вам років? _____
- б) Де Ви працюєте, вчитеся? _____
- в) Ваша освіта _____
- г) Ваша громадська робота _____

II. ВАШЕ СТАВЛЕННЯ ДО ГАЗЕТИ:

- а) Скільки років Ви читаете «Молодий комунар»? _____
- б) Ви передплатуєте «Молодий комунар» чи купуєте в кіоску? _____
- в) Які ще газети (журнали) Ви читаете? _____

- г) Чи подобається Вам оформлення «Молодого комунара», фотографії, малюнки? _____

III. ЯКІ ТЕМИ ВАС НАЙБІЛЬШЕ ХВИЛЮЮТЬ? Підкресліть: молодь і ленінські заповіді; молодь і наукова організація праці; юні господарі землі; сім'я і школа; батьки і діти; справи шкільного комсомолу; життя піонерського загону; люди з країни мужності; історія комсомолу; розповіді з братніх республік; твій зарубіжний ровесник; хроніка міжнародних подій; досвід комсомольської роботи; політична освіта; новобудови; художня самодіяльність; відпочинок молоді; цікаві люди, цікаві долі; пригодницькі розповіді; фізкультура і спорт; пам'ятники старовини; наш календар; охорона природи; мистецтво і література; дружба і кохання; із зали суду; колекціонування.

IV. ЯКІ ТЕМИ, НА ВАШУ ДУМКУ, ГАЗЕТА ПІДНИМАЄ РІДКО І НЕДОСТАТНЬО ГЛИБОКО?

V. ПРО НАЙВАЖЛИВІШІ ПОДІЇ ВИ В ПЕРШУ ЧЕРГУ ДІЗНАЄТЕСЯ З «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ЧИ З ІНШИХ ДЖЕРЕЛ (ЯКИХ САМЕ)?

(Див. на звороті).

ЩО НОВОГО?

Численну армію любителів футболу завжди цікавить, які заходи вживаються для ще більшого розвитку цієї гри в нашій країні. Відповіді на ці питання дає проект положення про чемпіонат 1969 року, затверджений президією Федерації футболу СРСР. Ось які зміни він передбачає.

Взято курс на скорочення кількості команд першої групи. Це сприятиме підвищенню класу гри футболістів. Чемпіонат нинішнього року стане перехідним етапом у цьому питанні. Двадцять команд вийдуть з першої групи, але, на відміну від минулого року, дві підгрупи будуть укомплектовані колективами Російської Федерації, одна — виключно українськими командами та одна — командами союзних республік.

У 1970 році кількість команд другої групи буде доведена до 36—40 (замість 84, як це є зараз).

Лише переможцям підгруп буде надано право розіграти в фіналі єдину путівку до вищої ліги зрака 1970 року. Місце у другій групі збережуть ті колективи, що займуть нинішнього року перші шість — вісім місць у своїй підгрупі. До них у наступному році приєднаються також чотири аутсайтери з першої групи.

Нині у класі «Б», де нашу область представляє олександрійський «Шахтар», теж буде взято курс на скорочення кількості учасників розіграшу.

Отже, в нових умовах пробитися у вищу лігу або принаймні залишитися в другій чи третьому ешелоні буде значно важче, ніж до цього.

ли реалії і мілітаризму. Однак, в арсенал захисту миру від страшної війни повинна входити не тільки зброя, але ще й інші засоби. Одним з них є пропаганда ідеї миру, яка здатна згуртувати і згуртує сьогодні сотні мільйонів людей різних політичних поглядів і переконань. І тут серйозна роль, як і в боротьбі за соціальний прогрес і гуманізм, повинна належати молоді.

Софійський Всесвітній фестиваль молоді проходить «під знаком В'єтнаму». Уже стали міцною традицією виступи молоді проти війни. Світова громадська думка — могутня сила, і ми були не раз свідками того, як насували перед цією силою мілітаристи. Але для того, щоб сила ця не послабилася, треба зміцнювати її науковим знанням законів суспільного розвитку, аналізом історичних і сучасних процесів. Залучення молоді до знання соціальних законів допоможе їй зрозуміти ідеїного противника, що дуже важливо, вивчити і зрозуміти його психологію, тактику і виробити найбільш ефективні засоби боротьби з ним.

Марксистичні абсолютні не визнають положення про те, що соціальний перебудову світу можуть сприяти тільки війни. Марксистичні прагнуть до такого устрою життя, при якому основним джерелом суспільного багатства буде гармонійний — духовний і фізичний — розвиток особистості, творчий і моральний потенціал кожного члена суспільства. Це і повин-

